Křesťané mívají představu, že evangelium je informace. Jasně, Dobrá zpráva je ze své podstaty informací…
Když se své milované Danielce − to je moje manželka − zadívám do očí a řeknu: „Lásko, jsi pro mě nejvzácnější lidskou bytostí ve vesmíru,“ je to informace! Ale má obrovský dosah! Jednak sděluje moje emoce a současně vyvolává emoce její. Dovol jeden kardinální postulát z oblasti mezilidské komunikace:

Informace nejsme schopni sdělovat bez emocí!

Každá informace, kterou jsme vyslovili, emoce vyjadřuje (naše emoce) a současně v našem příjemci emoce i vyvolává! I nuda je emoce; radost, nejistota, klid, pochybnost, nadšení, hněv, strach, přijetí… To všechno zahrnuje silné emoce, které neoddělitelně doprovázejí sdílení našich informací.

Všiml sis, že příběhy, které vyprávěl Ježíš, obsahovaly množství emocí? Lukáš 15: žena našla peníz a raduje se tak, že svolává sousedky; pastýř našel ztracenou ovci a udělá to samé. Dokonce i v nebi je veliká radost! Ježíš prožívá a sdílí své emoce: raduje se, je mu něco líto, hněvá se, v někom má zalíbení, dokonce pláče…

Kdyby v našem sdílení šlo jen o emoce, bylo by to chabé. Nicméně sdělit pouhé poselství bez emocí není možné! Nechci, aby ses teď snažil v lidech kolem sebe nějaké emoce uměle vyvolávat. Jen Ti sděluji, že jejich emoce už vyvoláváš! Způsob, jak jim říkáš svoje vzácné duchovní pravdy, slova, která používáš, a další prvky Tvoje emoce odrážejí a současně v nich taky emoce vyvolávají! Odhaduji, že Tvoje poselství nikoho moc nebude zajímat, dokud se nespojíš s jejich životem, s jejich potřebami a sny; s jejich emocemi i s jejich rozhodováním.
Některým křesťanům říkávám: Jdi tam, kde jsou oni, a jen s nimi buď. Když svoje pozorování a taky svoje pocity budeš pak probírat s Ježíšem, možná v tobě vyroste lítost, možná hněv. A možná i rozhodnutí něco s tím udělat! Dovol sám sobě, aby tě z osudu Tvých přátel přepadla úzkost. Když v kontaktu s nimi prožiješ nějakou emoci, možná se to stane cestou k Tvému spojení s nimi!

Emocionální stránka našich rozhovorů často rozhoduje o míře přijetí zprávy, kterou se jim snažíme předat. Nejde o to mluvit nasládlým tónem, ale, jak to říká Pán Ježíš: „Ústa říkají to, čím přetéká srdce.“ (Matouš 12,34)
Věřícím přátelům, kteří se chtějí naučit pozvání na Discovery, občas říkávám: „Zkus mě pozvat na svoje Discovery, jako kdybych byl Tvůj Jirka.“ Předtím si toho Jirku nechám trochu popsat. Jakmile si to zkusí, ptám se: „Jak ses u toho cítil, když jsi mi to říkal coby svému Jirkovi?“ Odpověď jen zřídka bývá jasně pozitivní. „A co myslíš, že jsem ze tvého pozvání cítil já, jakožto tvůj Jirka?“ Rozumíš, Tvoje vnitřní emoce se do Tvého pozvání prostě promítnou! Něco z tebe vyzařuje, to přenášíš i na svého Jirku.
A tak možná potřebujeme před Pánem udělat revizi svých postojů a myšlenek a asi i pocitů (tedy emocí). Z těchto našich emocí totiž vyplývá i naše jednání.
A samozřejmě i úsudky a jednání kamarádů, které zveme!

Na maličkou zkratku tohoto velikého a nezvyklého tématu tady opět mám pouze pět minut. Dodám ještě jednu klíčovou výzvu. Radši to celé udělej špatně než vůbec. Raději svého Jirku pozvi rozklepaně, než abys otálel a nepozval ho. Jednak: Boží milost je veliká − proto jsi tady a proto jsem tu i já − Ježíše jsme pozvali do života na základě prostého sdělení obyčejných rozklepaných lidí. A za druhé: Když se Ti teď třeba něco nepovede a poučíš se z toho, bude to Tvůj vzácný poklad pro příště. Jednou budeš vzpomínat na svoje nesmělé začátky a sčítat ovoce, které tomu Ježíš i tak daroval. Hlavně s modlitbou začni.

*Pane Ježíši, děkuji Ti, že nás provázíš při proměně našeho nitra i našich činů.*